

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobkyně: **C. v. ř., a. s., IČ: X**
sídlem X
zastoupená advokátkou Mgr. Marií Zimákovou
sídlem Horní 1464/6, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 17. 5. 2019, č. j. 064055/2019/KUSK, sp. zn. SZ_038857/2019/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný k odvolání žalobkyně změnil rozhodnutí Městského úřadu P. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 2. 2019, č. j. MeUPB 20350/2019 (R921/18), sp. zn. SZ MeUPB

104256/2018/13 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) v části výroku o vině a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím, ve znění změny provedené napadeným rozhodnutím, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku proti pořádku ve státní správě podle § 4 odst. 1 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění zákona č. 178/2018 Sb. (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Uvedeného přestupku se žalobkyně dopustila tím, že dne 2. 11. 2018 v době od 12:30 od 12:50 v P., ul. G. K. č. p. X porušila čl. 5 bod 2 nařízení města P. ze dne 17. 7. 2017 č. 1/2017 (dále jen „tržní řád“) tím, že prostřednictvím svého zmocněnce L. F. nabízela službu zprostředkování výběru cenově nejvýhodnějšího dodavatele energií podomním prodejem, tedy úmyslně porušila povinnost stanovenou v nařízení obce. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobkyni uložen správní trest pokuty ve výši 1 000 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobkyně namítá, že žalovaný nesprávně posoudil právní otázky v přecházejícím řízení, neboť nevzal v potaz veškeré první argumenty vznesené žalobkyní. Žalobkyně je přesvědčena o tom, že se shora uvedeného přestupku nedopustila. Je tomu tak proto, že činnost žalobkyně nespočívá v podomním prodeji, ale ve zprostředkování možnosti zájemcům účastnit se výběrového řízení na výhodnější dodávky energií, a to bezplatně. Žalobkyně sama tedy žádný produkt k prodeji nenabízí. V případě, že žalobkyně cenově výhodnějšího dodavatele nenalezne, odesílá zájemcům v tomto smyslu písemnou informaci. Výsledkem jednání tedy nutně není smlouva na dodávku zboží či služeb. Dále žalobkyně popisuje kontraktní proces v případě, kdy cenově výhodnějšího dodavatele zájemci doporučí. Žalobkyně naznačuje, že její činnost nepodléhá zákonu č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), nýbrž je v působnosti zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2019 (dále jen „energetický zákon“). Dále žalobkyně poukazuje na to, že shodné stanovisko, tedy že se na žalobkyni tržní řád nevztahuje, zaujaly i některé obce. V této souvislosti žalobkyně navrhuje důkaz usnesením Městského úřadu Ostrov ze dne 6. března 2019, sp. zn. ŽÚ/2363/2018/DD/4 a Oznámením Městské policie Česká Lípa.
3. Podpůrně žalobkyně argumentuje tím, že okamžikem zdanitelného plnění je až uzavření smlouvy s konkrétním dodavatelem - držitelem licence ve smyslu energetického zákona, a to v jeho prostorách k podnikání. Žalobkyně odkazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 174/2016 – 23, z něhož plyne, že zákaz podomního prodeje stanovený formou tržních řádů podle živnostenského zákona nemůže zahrnovat nabízení služeb (například činnost obchodu s elektřinou a zemním plynem a/nebo činnost pojišťovacího zprostředkovatele). Obdobně žalobkyně poukazuje na judikaturu Ústavního soudu k možnosti omezení práva podnikat podle čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 3. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 48/95, č. 121/1996 Sb., ze dne 8. 10. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 5/96, č. 286/1996 Sb. a ze dne 16. 6. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 4/99, č. 192/1999 Sb.). Nařízení obce nemají sloužit k zamezení veškerého prodeje zboží a poskytování služeb mimo provozovnu, ale mají je toliko určitým způsobem usměrňovat. V tomto kontextu je třeba § 18 odst. 3 živnostenského zákona vykládat v tom smyslu, že tato činnost musí vždy zůstat dovolena alespoň v rozsahu, který umožní skutečnou realizaci uvedeného základního práva v obci, zákaz nelze

tedy vyslovit obecně a plošně vůči všem typům prodeje mimo provozovnu. V případě, že by soud dospěl k závěru, že se na činnost žalobkyně tržní řád vztahuje, namítá omezení ústavního práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod tím, zákaz podomního prodeje je proveden plošně na celém území města P.. Žalobkyně navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně je subjektem zapsaným v živnostenském rejstříku s předmětem činnosti „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Dále žalovaný odkazuje na znění předmětného článku 5 bodu 2 tržního řádu a též na v něm obsaženou definici podomního a pochůzkového prodeje. Žalovaný odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 57/13 – 1 (publ. pod č. 99/2014 SbNU, body 23 až 28, a ze dne 11. 8. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 6/15 (publ. pod č. 137/2015 SbNU, body 41 až 44). Podle žalované se rozsudek Nejvyššího správního soudu, na který odkázala žalobkyně, týká činnosti podle § 3 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona, konkrétně „poskytování činnosti pojišťoven, zajišťoven, pojišťovacích zprostředkovatelů a samostatných likvidátorů pojistných událostí, penzijních fondů“, nikoli nabídkou uzavření smlouvy o zastoupení podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů a uzavření smlouvy o dodávce energií. Žalovaný upozorňuje na to, že předmětný rozsudek Nejvyššího správního soudu slova „činnost obchodu s elektřinou a zemním plynem“ vůbec neobsahuje. Dle žalované nabízení smlouvy o zastoupení a uzavírání smluv s dodavatelem plynu a elektřiny není z působnosti živnostenského zákona vyloučeno. Žalovaný rovněž zpochybňuje závěr žalobkyně o plošném zákazu prodeje na území města P.. Tržní řád upravuje různé způsoby prodeje na území obce, a to v provozovně, na tržišti, na předem určeném prodejním místě, v půjzdě, v restaurační předzahrádce, podomním a pochůzkovým způsobem. Zakázány jsou přitom jen způsoby dva (podomní a pochůzkový prodej) a žalobkyni tedy nic nebrání v tom, aby vykonávala svoji činnost dalšími povolenými způsoby. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto relevantní skutečnosti. Správní orgán I. stupně obdržel dne 14. 11. 2018 od Městské policie P. (dále jen „městská policie“) oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 13. 11. 2018, č. j. 2018/006546, a úřední záznam z téhož dne č. j. 1624/2018/MP. Z úředního záznamu se podává, že dne 2. 11. 2018 v 12:09 se na základě oznámení dostavila hlídka městské policie do domu č. p. X na ulici G. K. v P., kde zastihla L. F., bytem X, vystupujícího jako zástupce žalobkyně a nabízejícího levnější elektřinu, což potvrdily dvě obyvatelky domu. Tím byl porušen čl. 5 bod 2 tržního řádu.
6. Příkazem ze dne 18. 12. 2018, č. j. MeUPB 113676/2018, R 921/18, sp. zn. SZ MeUPB 104256/2018/5, doručeným téhož dne byla žalobkyně uznána vinnou shora uvedeným přestupkem a byl jí uložen správní trest pokuty ve výši 1 000 Kč. Po podání včasného odporu pokračoval správní orgán I. stupně v řízení o přestupku předvoláním žalobkyně, L. F. a dvou při přestupkovém jednání přítomných obyvatelek domu. L. F. se k výsledku nedostavil, žalobkyně se z jednání omluvila a odkázala na svá písemná vyjádření. Svědkyně E. F. vypověděla, že dne 2. 11. 2018 stála na pavlači před svým bytem v 1. patře na shora uvedené adrese, když jeden ze dvou mužů, kteří vstoupili do domu, ji oslovil. Vyptával se svědkyně na dodavatele elektřiny s tím, že by jí vytvořil lepší nabídku. Na to mu svědkyně odpověděla, že nic měnit nechce. Když muž neodcházel a stále si něco zapisoval do tabletu,

opakovala mu svědkyně, že nic nechce. Následně se na místo dostavila hlídka městské policie a požádala muže, aby prokázal svoji totožnost. Svědkyně uvedla, že muž byl drobné postavy, na sobě měl rifle, bundu a batoh, nicméně by ho asi nepoznala.

7. Svědkyně V. H. vypověděla, že když se dne 2. 11. 2018 kolem poledne vracela domů na shora uvedené adrese, potkala sousedku K., která ji informovala o tom, že po domě se pohybují dva muži, z nichž jeden se jí ptal na dodavatele plynu a elektřiny. Svědkyně dále uvedla, že u jejího bytu zazvonil muž, který byl následně zadržen městskou policií. Muž se svědkyni též ptal na dodavatele elektřiny a plynu a prokázal se stejnou průkazkou, kterou svědkyni předložil k nahlédnutí správní orgán I. stupně při výslechu. Svědkyně uvedla, že zájem neprojevila, nicméně si opsala údaje z průkazky a telefon. Uvedené informace následně předala hlídce městské policie. Muž, kterého hlídka městské policie zadržela, byl oním mužem, který svědkyni nabízel službu zprostředkování. Druhý muž z domu odešel. V závěru svědkyně uvedla, že podomní prodej je v P. zakázán.
8. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, že z výpovědí svědkyň má za prokázaný skutkový děj, k němuž došlo dne 2. 11. 2018 na shora uvedené adrese. Dále správní orgán I. stupně vyšel ze stanoviska obecního živnostenského úřadu Městského úřadu P., z výpisu z živnostenského rejstříku a z oznámení městské policie. Přitom dospěl k závěru, že činnost žalobkyně je vykonávána živnostenským způsobem a tržní řád se na ni proto vztahuje. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uvedla prakticky shodný okruh námitek, který uplatňuje nyní v žalobě. Činnost žalobkyně není podomním prodejem zejména proto, že její služby jsou bezplatné. Smlouvu uzavírá zájemce až s vybraným dodavatelem energií, a to v prostorách příslušného držitele licence. Jako součást odvolání žalobkyně předložila shodné usnesení Městského úřadu Ostrov, které předkládá nyní i soudu. Též v odvolání se žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 174/2016 – 23, z něhož dovozuje, že její činnost je z působnosti živnostenského zákona vyloučena. Žalobkyně rovněž namítla zásah do svého ústavně zaručeného práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost.
9. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že skutkový děj je prokázán svědeckými výpověďmi obyvatelk domu. Žalovaný vysvětlil, z jakého důvodu se na žalobkyni živnostenský zákon a potažmo tržní řád vztahují. Žalovaný se též zabýval obsahem pojmu „podomní prodej“ v tržním řádu a dospěl k závěru, že činnost žalobkyně pod něj lze podřadit. Uzavřel, že se žalobkyně přestupku dopustila, což bylo v řízení o přestupku prokázáno.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

10. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ani žalovaný na základě výzvy soudu neoznámili svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem vyslovili souhlas.

Posouzení žalobních bodů

12. Soud úvodem konstatuje, že žalobkyně uplatnila v žalobě prakticky totožné žalobní námítky, které již neúspěšně namítala v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. I přesto žalobkyně nijak svoji žalobní argumentaci dále nerozvinula ani neposunula například tak, že by reagovala na právní argumentaci, kterou k vypořádání jejích odvolacích námitek předestřel žalovaný. Procesní obraně soud rozumí tak, a lze na to usuzovat i ze správního spisu, že žalobkyně od samého počátku nesouhlasí se závěry správních orgánů o tom, že jí vyvíjená činnost je vykonávána živnostenským způsobem a jako na takovou na ni dopadá regulace tržním řádem a dále že jednání, které je jí kladeno za vinu, naplňuje znaky podomního prodeje podle čl. 2 písm. l) tržního řádu.
13. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy.
14. Podle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v nařízení obce nebo kraje.
15. Podle § 18 odst. 1 věty první živnostenského zákona obec může v přenesené působnosti vydat tržní řád formou nařízení obce. Podle § 18 odst. 4 živnostenského zákona obec může nařízením obce stanovit, že některé formy prodeje zboží nebo poskytování služeb prováděné mimo provozovnu jsou v obci nebo v její části zakázány (v době vydání tržního řádu bylo shodné ustanovení součástí § 18 odst. 3 živnostenského zákona, ve znění zákona č. 267/2014 Sb.).
16. Podle čl. 5 odst. 2 věty první tržního řádu se na celém území města zakázán podomní a pochůzkový prodej.
17. Podle čl. 2 písm. l) tržního řádu podomním prodejem je nabídka prodeje a prodej zboží, nebo nabídka služeb nebo poskytování služeb uživatelům bytových prostor v objektech určených k bydlení, bez průkazné předchozí domluvy s těmito uživateli.
18. Pro posouzení věci je podstatné, zda činnost vyvíjená žalobkyní je provozována živnostenským způsobem a dopadají tedy na ni ustanovení živnostenského zákona a tržního řádu a dále, v případě kladné odpovědi na tuto otázku, zda forma zvolená žalobkyní k nabízení jejích služeb spadá pod shora uvedenou definici podomního prodeje. Žalobkyně tvrdí, že nevykonává činnost živnostenským způsobem, živnostenskému zákonu tedy nepodléhá a tržní řád se na ní proto nevztahuje. S tímto názorem žalobkyně soud nesouhlasí. Žalobkyní namítané ustanovení § 3 odst. 3 písm. d) živnostenského zákona stanoví, že živností není „výroba elektřiny, výroba plynu, přenos elektřiny, přeprava plynu, distribuce elektřiny, distribuce plynu, uskladňování plynu, obchod s elektřinou, obchod s plynem, výroba tepelné energie a rozvod tepelné energie, které podléhají licenci podle zvláštního právního předpisu“. Tímto zvláštním právním předpisem je energetický zákon. Z hlediska činnosti žalobkyně připadá z povahy věci v úvahu obchod s elektřinou a obchod plynem. Obchod s plynem i elektřinou je však podle § 3 odst. 1 energetického zákona předmětem podnikání v energetických odvětvích, přičemž podle § 3 odst. 3 téhož zákona lze na území České republiky podnikat v energetických odvětvích pouze na základě licence udělené Energetickým regulačním úřadem (dále jen „licence“). Případy, kdy se licence nevyžaduje podle § 3 odst. 4 energetického zákona, jsou zcela vzdáleny činnosti žalobkyně a pro posouzení věci je není třeba zvlášť zmiňovat. Je tudíž zcela vyloučeno pohlížet na žalobkyni jako na obchodníka s plynem či obchodníka s elektřinou ve smyslu

energetického zákona, neboť správní orgány nezjistily, že by byla držitelem licence, a žalobkyně opak netvrdí.

19. Současně soud shodně jako správní orgány obou stupňů z živnostenského rejstříku zjistil, že žalobkyně byla v rozhodném období držitelkou živnostenského oprávnění na živnost volnou „Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona“. Tuto živnost provozuje mj. v oboru Zprostředkování obchodu a služeb. Obsahovou náplň této činnosti vymezuje bod 47 přílohy č. 4 k nařízení vlády č. 278/2008 Sb., o obsahových náplních jednotlivých živností, ve znění pozdějších předpisů tak, že do ní řadí mj. zprostředkování jiných služeb nad rámec těch, které jsou příkladmo uvedeny. Současně výslovně nevylučuje zprostředkování obchodů s energiemi, přičemž ustanovení § 3 odst. 3 písm. d) živnostenského zákona ze své působnosti vylučuje toliko licencované činnosti podle energetického zákona. Soud tedy uzavírá, že ve shodě se správními orgány obou stupňů pohlíží na činnost žalobkyně jako na činnost vykonávanou živnostenským způsobem v rámci shora uvedené živnosti volné a tržnímu řádu se musí podrobit. Žalobkyně se tedy mylí, pokud se domnívá, že její činnost již obsahově sahá až za hranu působnosti energetického zákona, neboť současně zcela mlčí o tom, zda potřebnou licenci disponuje, případně která konkrétní ustanovení energetického zákona její činnost pokrývají. Dle soudu taková ustanovení energetický zákon neobsahuje a s činností žalobkyně v rámci jím provedené regulace vůbec nepočítá. Poukaz na připravovanou novelizaci energetického zákona je nepřipadný již jen proto, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Nicméně i v době rozhodování soudu je znění relevantních právních předpisů totožné a nedošlo k žádné změně, která by byla pro žalobkyni příznivější a k níž by soud v souladu s judikaturou přihlédnout musel (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 – 46).
20. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2017, č. j. 9 As 174/2016 – 23, na který žalobkyně odkazuje, je pro posouzení věci relevantní, nikoli však způsobem, jakým jej interpretuje žalobkyně. Z tohoto rozsudku vyplývá závěr, se kterým se zdejší soud plně ztotožňuje, že tržní řád vydaný podle § 18 živnostenského zákona nařízením obce nemůže regulovat jiné způsoby podnikání než ty, které tomuto zákonu podléhají. Byť se tedy předmětný rozsudek zabýval případem činnosti pojišťovacích zprostředkovatelů ve smyslu § 3 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona, lze jej vztáhnout i na další činnosti, které tento zákon ze své působnosti vylučuje. Uvedené závěry se však nepoužijí na případ žalobkyně, neboť nevykonává činnosti podléhající energetickému zákonu, ale podniká podle živnostenského zákona, jak soud výše vyložil.
21. Zbývá ještě zodpovědět otázku, zda forma zvolená žalobkyní k nabízení jejích služeb spadá pod shora uvedenou definici podomního prodeje. Ze znění § 18 odst. 4 živnostenského zákona vyplývá, že v tržním řádu může obec regulovat nejen formy prodeje zboží, nýbrž i formy poskytování služeb. Soud nemá žádné pochybnosti o tom, že činnost žalobkyně spočívá v poskytování služby. Tato služba spočívá v tom, že žalobkyně zájemci zprostředkuje možnost uzavření smlouvy s dodavatelem energií. Je přitom nepodstatné, i kdyby popsaná služba byla pro zájemce bezplatná a žalobkyně byla odměňována jiným způsobem. Činnost žalobkyně je nepochybně realizována za účelem dosažení zisku, jak vyplývá i z § 2 živnostenského zákona. Žalobkyně se dále hájí tím, že žádný produkt sama nenabízí. Ani to však není rozhodné, neboť podomním prodejem ve smyslu tržního řádu je nejen poskytování služeb, ale též jejich nabídka. Pro naplnění definičních znaků

podomního prodeje postačilo, pokud bylo svědeckými výpověďmi prokázáno, že žalobkyně prostřednictvím s ní spolupracujících osob nabízela svědkyním jako potenciálním zákaznicím, že jim zprostředkuje uzavření smlouvy s jiným dodavatelem energií. Je tedy v tomto ohledu rovněž lhostejné, že smlouvy se dle tvrzení žalobkyně uzavírají až následně a kdy a kde se tak děje či že nakonec nemusí být uzavřeny vůbec. K poskytnutí služby, která je předmětem podnikání žalobkyně, v obou případech došlo.

22. Soud se konečně zabýval ústavními přesahy posuzované věci s ohledem na námitku žalobkyně o porušení jejího ústavně zaručeného práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost ve smyslu čl. 26 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Porušení tohoto práva spatřuje žalobkyně v tom, že zákaz podomního prodeje je proveden plošně na území celého města, aniž by jí zůstal jakýkoli prostor pro realizaci jí zvolené formy podnikatelské činnosti. Soud se touto žalobní námitkou zabýval rovněž v intencích čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR, podle něhož je soudce oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem. Jinými slovy, pokud by soud dospěl k závěru, že tržní řád není v souladu s ustanoveními živnostenského zákona, které vytvářejí jeho zákonný rámec, neaplikoval by jej. Tak tomu však v posuzované věci není a nelze přisvědčit ani interpretaci, kterou relevantním nálezům Ústavního soudu přikládá žalobkyně. Ústavní soud se opakovaně zabýval ústavním přezkumem nařízení obce, kterým byl vydán tržní řád, z hlediska souladnosti s čl. 26 odst. 1 a 2 Ústavy. V nálezu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 57/13 dospěl k závěru, že „[z] použití slova „některé“ (v § 18 odst. 4 živnostenského zákona, pozn. soudu) lze dovodit, že nařízení obce nemají sloužit k zamezení veškerého prodeje zboží a poskytování služeb mimo provozovnu a že jej mají toliko určitým způsobem usměrňovat. V tomto kontextu je třeba předmětné zmocňovací ustanovení vykládat v tom smyslu, že tato činnost musí vždy zůstat povolena alespoň v rozsahu (zahrnujícím eventuálně i více než jen jeden její druh), který umožní skutečnou realizaci uvedeného základního práva v obci.“.
23. Ústavní soud rovněž neshledal nic neústavního na tom, že je podomní prodej na území obce zakázán, a to i kdyby se zákaz vztahoval na celé její území. Postačí, pokud podnikatelská činnost může být provozována i jinou formou, neboť podomním nabízením zboží či služeb se podnikatelské aktivity vyvíjené mimo provozovnu nevyčerpávají. Uvedené závěry Ústavní soud potvrdil i v dalším nálezu ze dne 11. 5. 2015, sp. zn. Pl. ÚS 6/15. Soud si z tržního řádu ověřil, že jsou tržním řádem předvídány i jiné formy nabízení zboží a služeb, které může žalobkyně na území města P. bez jakýchkoli obtíží realizovat. Nelze tak přisvědčit názoru žalobkyně, že nemůže vůbec vyvíjet svoji podnikatelskou činnost na území města P., nemůže jí toliko vyvíjet jí zvoleným způsobem. Z čl. 26 odst. 1 Ústavy ČR nelze dovodit právo žalobkyně na výkon podnikatelské činnosti právě takovým způsobem, jaký si zvolí. Pokud je jí zvolený způsob zákonem předvídaným způsobem omezen (srov. čl. 26 odst. 2 Ústavy ČR), což v obecných tezích potvrdil i Ústavní soud, musí se žalobkyně zákonu, resp.
24. Soud neprovedl důkazy navržené žalobkyní. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel ze správního spisu správního orgánu I. stupně i žalovaného, které si pro tyto účely vyžádal a jimiž se důkaz v soudním řízení správním neprovádí (např. rozsudek NSS ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56). Součástí správního spisu je usnesení Městského úřadu Ostrov ze dne 6. 3. 2019, č. j.: ŽÚ/2363/2018/DD/4, sp. zn. ŽÚ/2363/2018/DD, které žalobkyně předkládá na podporu svého právního názoru. K tomuto usnesení soud konstatuje, že v něm sice lze nalézt určitou skutkovou podobnost s nyní souzenou věcí,

avšak na druhou stranu z něj lze též dovodit, že řízení o přestupku bylo zastaveno podle § 86 odst. 1 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť skutek, pro který bylo řízení o přestupku zahájeno, nespáchal obviněný. Z předmětného usnesení tedy nelze učinit závěr o tom, že řešený skutek není přestupkem [srov. § 86 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky] a ze stručného odůvodnění nelze seznat další bližší okolnosti přestupkové věci. Není však úkolem soudu v tomto řízení posuzovat zákonnost postupu Městského úřadu Ostrov. Ale i kdyby tomu bylo tak, že v obdobné věci jiný správní orgán dospěl k opačnému závěru o delikttní odpovědnosti žalobkyně, nemoha by mít tato okolnost žádný vliv na nyní posuzovanou věc, a to proto, že v ní má soud ve shodě se správními orgány obou stupňů za prokázané, že se žalobkyně přestupku podle § 4 odst. 1 zákona o některých přestupcích dopustila. Tento závěr je přísně individualizován ve vztahu k posuzovanému skutku a nelze z něj bez dalšího vyvozovat závěry pro skutky jiné.

25. Za zcela nadbytečné pak považuje soud provedení důkazu oznámením Městské policie Česká Lípa, jehož autenticitu si soud nejprve ověřil prostřednictvím internetu a dohledal je na adrese <http://mpcl.cz/neni-prodej-jako-prodej/d-2172>, neboť jeho obsahem je toliko prostá informace o shora již zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu, který soud výše analyzoval a jeho závěry aplikoval na nyní souzenou věc.
26. Závěrem soud dodává, že je jisté žádoucí a plyne to i z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Nelze se však jen s odkazem na jiný postup jiného správního orgánu domáhat, aby správní orgán rovněž tímto způsobem postupoval, když skutkové okolnosti mohou být odlišné. Nadto, město Ostrov se nachází v Karlovarském kraji, tedy mimo správní obvod žalovaného a žalovaný tudíž vůči jeho městskému úřadu funkci nadřízeného orgánu ani neplní.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

27. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, přiznání náhrady nákladů řízení nepožadoval. Podle soudu pak žalovanému v souvislosti s tímto řízením převyšující jeho běžnou úřední činnost ani nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. května 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně